

...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

ítélete

Az ügy száma:

Kfv.V.35.139/2023/6.

A tanács tagjai:

dr. Darák Péter tanácselnök

dr. Demjén Péter előadó bíró

dr. Márton Gizella bíró

Ságiné dr. Márkus Anett bíró

dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes:

felperes1

(cím1)

A felperesi képviselő:

ügyvéd1 ügyvéd

(cím2)

Az alperes:

alperes1

(cím3)

Az alperes képviselője:

kamarai jogtanácsos kamarai jogtanácsos

A per tárgya:

adóügy

A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél: felperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: a Pécsi Törvényszék 101.K.700.114/2022/44. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Pécsi Törvényszék 101.K.700.114/2022/44. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 520.808 (ötszázhuszezer-nyolcszáznyolc) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak 2.486.700 (kettőmillió-négyszáznyolcvanhatezer-hétszáz) forint felülvizsgálati illetéket az esedékesség napjáig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal „Bírószábi határozatban megállapított eljárási illeték bevételi számla” elnevezésű eljárási illeték beszédési számlájára.

A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2014-ben főállású egyéni vállalkozóként taxis utasszállítás és autómentés tevékenységet végzett. 2008. november 6-án bejelentette az adóhatóságnál a speciális áfa alanyiságát épület és/vagy építési telek sorozat jellegű értékesítésére; ebben a körben 2014. évre áfa bevallást nem nyújtott be.

[2] A felperes 2010. április 30-án vásárolta meg G.ZS.tal és G.J.P.rel 1/3-1/3 tulajdoni arányban a cím4. szám alatti ingatlant, melyen felépült 35 lakásos társasházból 12 lakás a kizárólagos tulajdonába került. A lakások közül a felperes 2011-ben öt lakást, 2012-ben egy lakást, 2014-ben egy lakást (III. emelet 5. szám), míg 2015-ben egy lakást értékesített. A III. emelet 1-2-3. és 9. számú lakás házastársi vagyontörség megszüntetése révén G.F.Á tulajdonába került 2014-ben.

[3] 2011. december 21-én a felperes G.ZS.tal és G.J.P.rel 1/3-1/3 tulajdoni arányban megvásárolta a cím5. szám alatti beépítetlen területet. A telken 23 lakásos lakóépület készült, amelyből 7 lakás került a felperes tulajdonába, melyeket 2013-ban értékesített.

[4] 2011. május 10-én G.J.P.rel közösen vásárolta meg a felperes 1/2-1/2 arányban a cím6. szám alatti ingatlant, az itt megépített lakóépületből 4 lakás került a tulajdonába. 2014-ben, azaz a vizsgált időszakban egy lakást értékesített („C” jelű), míg az „A-B” és „D” jelű lakrészeket G.J.nak ajándékozta.

[5] A felperes a lakások. számú lakásokat bérbeadással hasznosította.

[6] 2008-2011. évre az adóhatóság a felperesnél vizsgálatot folytatott (szám szám), amelyet a iktatószám. iktatószámú, 2019. január 3-án véglegessé vált határozattal zárt le. Ezen eljárás során megállapította – egyebek mellett – a lakás lakás értékesítéséből származó bevételt, azzal, hogy a lakásra vonatkozó, a felperes által igazolt költséget az adóhatóság elfogadta. A jelen pert megelőző eljárásban a felperes a lakás szám alatti lakás kapcsán ugyanazokat a költség számlákat bocsátotta az adóhatóság rendelkezésére, amelyeket a revízió a 2008-2011. évre vonatkozó vizsgálatnál figyelembe vett.

[7] Az adóhatóság 2012-2014. évre vizsgálatot folytatott le a felperesnél, az időközbeni elévülés miatt, a jelen pert megelőző eljárás során csak 2014. évre állapított meg kötelezést áfa, szja és százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemben.

[8] Az alapeljárás során hozta meg az elsőfokú adóhatóság az iktatószám1 számú határozatot, amellyel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést. Az alperes a 2016. július 14-én kelt szám1. számú határozatával az elsőfokú határozatot megváltoztatta. A felperes a határozattal szemben keresetet és felügyeleti intézkedés iránti kérelmet nyújtott be. A felügyeleti intézkedés alapján a NAV Vezetője a határozatot a 2012-2014. évekre vonatkozó részében az elsőfokú határozatra is kiterjedően megsemmisítette, ebben a részben az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására utasította, egyebekben pedig az alperesi határozatot helybenhagyta. A Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2017. június 8-án kelt 1.K.27.036/2017/9/II. számú ítéletével a felügyeleti intézkedés során helybenhagyott megállapításokat hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte, a felügyeleti intézkedéssel megsemmisített megállapítások tekintetében pedig a pert megszüntette.

[9] A felügyeleti intézkedéssel elrendelt új eljárással egyidőben került sor az ítélet szerinti másodfokú adóhatósági eljárás lefolytatására. Az alperes a 2017. október 2-án kelt szám2. számú határozatával az elsőfokú hatóság iktatószám1 számú határozatát megsemmisítette, a jelzett körben az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte, egyebekben pedig a határozatot helybenhagyta. Az új eljárásban hozta meg az elsőfokú adóhatóság a szám3. iktatószámú határozatát, amellyel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést. Az alperes a 2019. május 17-én kelt szám4. számú határozatával az elsőfokú határozatot megsemmisítette, és az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

[10] A fentiek alapján megismételt eljárásban hozta meg az elsőfokú adóhatóság az szám5. számú határozatát, amellyel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést. A fellebbezés folytán eljár alperes az elsőfokú határozatot a szám6. számú határozatával megváltoztatta.

[11] Az alperessel szemben a fenti határozat felülvizsgálata iránt a felperes nyújtott be keresetet. A Pécsi Törvényszék a 102.K.701.016/2020/12. számú, 2020. november 12-én jogerőre emelkedett ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően megsemmisítette, és az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte, hivatkozva arra, hogy a megismételt eljárást az adóhatóságnak az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (új Art., a továbbiakban: Art), és az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017.évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) szabályai alapján kell lefolytatni. Az ítélet rögzítette, hogy a tévesen megválasztott eljárási rezsím miatt a határozat érdemi felülbírálatra alkalmatlan, ekként a bíróság mellőzte a felperes által megjelölt egyéb jogséremlmek tételes vizsgálatát.

[12] A fentiek alapján az új eljárást az elsőfokú adóhatóság az Art. és az Air. szabályai szerint folytatta le. Az eljárásban felhívta a felperest a társasházi építkezésekkel összefüggő valamennyi költség számla, illetve építési napló átadására, az utóbbiak beszerzése érdekében megkereste a városi Polgármesteri Hivatalt. Tekintettel arra, hogy a költség számlák lakásonkénti elkülönítése a felperes által nem történt meg, és az építési naplókat sem a felperes, sem a szakhatóság nem bocsátotta a revízió rendelkezésére, a vizsgálat során az ingatlanok bekerülési értékének megállapítása céljából építési szakértő kirendelésére került sor. A kft Kft. képviseletében igazságügyi szakértő igazságügyi szakértő járt el, aki részére az adóhatóság átadta a felperes nevére szóló építési számlákat, az építési engedélyezési dokumentációt, a használatbavételi engedélyeket, a társasházak alapító okiratait, a kivitelezők nyilatkozatait, a vállalkozási szerződéseket, illetve a lakástulajdonosok műszaki tartalomra vonatkozó nyilatkozatait. A szakértő helyszíni szemle során megtekintette a lakásokat, és a 2021. június 8-án kelt véleményben számszerűsítette az egyes értékesített lakások bekerülési értékét, mind építésgazdasági módszerrel, mind pedig a felperes által benyújtott költség számlák alapján. Az elsőfokú adóhatóság nyilatkozta a bérlőket, valamint a közüzemi szolgáltatókat.

[13] Az elsőfokú adóhatóság elkülönítetten kezelte a felperes – bejelentett, regisztrált – egyéni vállalkozói tevékenységét, illetve a magánszemélyként végzett gazdasági tevékenységét. A felperes egyéni vállalkozó volt az Art. 7. § 52. pontja szerint, ezt a formális állapotot azonban az ügyben értékelendő gazdasági tevékenységével kapcsolatban nem lehetett figyelembe venni. A jelzett tevékenység, a telekvásárlás, illetve az ahhoz kapcsolódó lakásépítés és értékesítés miatt a felperes önállóan, mint magánszemély minősült az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 5. § (1) bekezdése szerinti adóalanynak, azzal, hogy e tevékenység révén az Áfa tv. 6. § (1) bekezdése szerinti gazdasági tevékenységet folytatta. A felperes ingatlanértékesítéséből származó jövedelme önálló tevékenységből származó jövedelemnek minősült, amely az Áfa tv. 5. § (1) bekezdése szerinti áfa alanyiságot eredményezett.

[14] Az adóztatandó tényállás körében utalt az adóhatóság arra, hogy a felperes a lakásokat értékesítette, ekként áfa fizetési kötelezettség terhelte. A lakások értékesítése, az ajándékozás, illetve a házastársi vagyontöredék megszüntetése az itt érintett lakások tekintetében vállalkozásból történő kivonásnak minősült az Áfa tv. 11. § (1) bekezdése értelmében. A házassági vagyontöredék megszüntetése kapcsán az adóhatóság rögzítette,

hogy annak nincs jelentősége, hogy a vagyontársaság miként jött létre. A lényeg az, hogy a házastársi vagyontársaság megszüntetésére irányuló jogügylet adójogi szempontból ingyenes, miután a felperes annak fejében adóalanyként az Áfa tv. 259. § 6. pontja szerinti ellenértékben nem részesült. Az ajándékozás, illetve a házastársi vagyontársaság megszüntetése tekintetében az adó alapját az alperes az Áfa tv. 68. §-a alapján állapította meg, igazságügyi szakértő szakértő feladata ebben a körben annak a megállapítása volt, hogy mekkora volt az érintett ingatlanoknak a teljesítéskori előállítási, bekerülési értéke.

[15] Mindezek alapján az elsőfokú adóhatóság rögzítette, hogy az áfa kapcsán a revízió a két értékesített lakás vételárából, 24.000.000 Ft-ból indult ki (cím4. III/5. – 9.000.000 Ft, cím7 – 15.000.000 Ft). Ennek során az áfa alapját az Áfa tv. 83. §-a alapján 18.897.600 Ft összegben határozta meg. Az ajándékozással, illetve a házastársi vagyontársaság megszüntetésével érintett ingatlanok esetén a kirendelt igazságügyi szakértő az előállítási értéket 66.415.450 Ft-ban határozta meg. Mind erre tekintettel a tárgyidőszakban fizetendő adó alapja 85.313.050 Ft (18.897.600 Ft + 66.415.450 Ft), az adó összege pedig 23.035.000 Ft (85.313.050 Ft x 0,27). A költség számlák alapján a levonható adó összegét az adóhatóság 68.000 Ft-ban számszerűsítette, ekként a felperes terhére adókülönböként 22.967.000 Ft-ot állapított meg (23.035.000 Ft - 68.000 Ft).

[16] Személyi jövedelemadó (a továbbiakban: szja.) és százalékos egészségügyi hozzájárulás (a továbbiakban: eho) tekintetében a revízió hivatkozott a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 62. §-ára, illetve az egészségügyi hozzájárulásról szóló 1998. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Eho tv.) 2. §-ára, 11. § (2) bekezdésére, illetve 11. § (8) bekezdésére. A nettó bevételt a cím4. III/5. szám alatti ingatlan esetében 7.086.600 Ft-ban a cím6/C. épület esetében pedig 11.811.000 Ft-ban határozta meg.

[17] Az építési szakértő a cím6/C. épület ingatlan áfa nélküli bekerülési értékét, tehát a nettó értéket 7.956.732 Ft-ban határozta meg, amelyet a revízió költségként figyelembe vett. A cím4. III/5. szám alatti ingatlan építésével összefüggően költséget a revízió nem vette figyelembe, tekintettel arra, hogy annak elszámolására a korábbi, 2008-11. évre vonatkozó szám számú adóhatósági eljárás során sor került. Ezért az értékesített ingatlanok után a felperesnek 10.940.868 Ft jövedelme keletkezett (18.897.600 Ft – 7.956.732 Ft), azzal, hogy az erre eső önálló tevékenységből származó jövedelem 8.533.877 Ft (Szja tv. 62. § (1)-(3), 3a) bekezdés).

[18] A fentiek alapján az szja adónemben fennálló befizetendő összeg 1.514.844 Ft, amelyből 628.984 Ft túlfizetés figyelembevételével 885.860 Ft minősült adóhiánynak. Az eho összegét a revízió 2.304.147 Ft-ban határozta meg, az Eho tv. 3. § (1) bekezdése alapján (8.533.877 Ft x 0,27).

[19] Mindezek alapján a NAV Somogy Megyei Adó- és Vámigazgatósága a szám7. számú határozatával 2014. évre a felperes terhére 26.785.991 Ft adókülönböként állapított meg, amelyből 26.153.880 Ft adóhiánynak minősül. Ezen adóhiánnyal összefüggésben az adóhatóság 13.076.940 Ft adóbírságot és 335.084 Ft késedelmi pótlékot írt elő, kötelezve a felperest mindösszesen 39.565.904 Ft megfizetésére.

[20] A felperes fellebbezése alapján eljár alperes a szám8. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolásában osztotta az elsőfokú adóhatóság azon álláspontját, hogy az ingatlanok értékesítésére üzletszerűen került sor, amely megfelelt az Áfa tv. 6. § (1) bekezdésének, és emiatt a felperes vonatkozásában az Áfa tv. 5. § (1) bekezdése szerinti adóalanyiságot eredményezett. A felperes álláspontjával szemben leszögezte, a revízió elkülönítetten kezelte a felperes egyéni vállalkozóként, a törvényi előírásoknak megfelelően bejelentett tevékenységét, és a bejelentés nélkül, magánszemélyként végzett önálló gazdasági tevékenységet, amelynek keretében ingatlanokat létesített, és azokat értékesítette, illetve bérbeadás útján hasznosította. Az ingatlan értékesítése áfa fizetési kötelezettséget eredményezett, a házastársi vagyontársaság megszüntetése, illetve az ajándékozás pedig az Áfa tv. 11. § (1) bekezdése szerint minősült, azaz a felperes ezen jogügyletek révén a terméket a vállalkozásából véglegesen kivonta; erre figyelemmel a jelzett törvényhely alapján adófizetési kötelezettsége keletkezett. Egyetértett az alperes az elsőfokú hatósággal abban is, hogy a felperesnek szja., illetve százalékos eho fizetési kötelezettsége volt. Ebben a vonatkozásban utalt az egyes szakértői megállapításokra, illetve kiemelte, hogy az érintett ingatlannál (lakás) költség figyelembevételére ebben az eljárásban nem kerülhetett sor, miután az korábban már megtörtént.

[21] A közigazgatási per során hozta meg az alperes a szám9 számú határozatát, amellyel - módosítva a szám10. számú határozatát - megváltoztatta a szám7. számú elsőfokú határozatot. A felperes terhére 2014. évre 1.900.000 Ft előírásával 24.867.000 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, azzal, hogy az adóbírság összege 14.026.940 Ft, a késedelmi pótlék pedig 362.805 Ft. Az indokolás szerint a módosítást az tette szükségessé, hogy az érintett lakások vonatkozásában számszaki eltérés volt az elsőfokú hatóság és a szakvélemény között. Az elsőfokú hatóság a határozat 78. oldalán a cím8 szám B lakás esetében nettó 13.500.736 Ft, míg a D lakás vonatkozásában nettó 10.079.243 Ft előállítási értéket rögzített. Ezzel szemben a 2021. június 8-án kelt szakvélemény a B lakás esetén 17.020.507 Ft, a D lakás vonatkozásában pedig 13.599.014 Ft előállítási értéket számszerűsített a telekárra is figyelemmel. Mind erre tekintettel az első és másodfokú határozat számszakilag tévesen rögzítette a felperest az Áfa tv. 11. § (1) bekezdése alapján terhelő adó alapjának 68. § szerint számított összegét.

A kereset és a védírat

[22] A felperes keresetében elsődlegesen a jogerős határozat elsőfokú határozatra kiterjedő megsemmisítését, hatályon kívül helyezését, másodlagosan az első- és másodfokú határozat megváltoztatását kérte. Indokolása szerint az alperes téves álláspontot képviselt a vállalkozásból való végleges kivonás kapcsán, mivel összemosta a vállalkozás és a vállalkozás nélküli gazdasági tevékenység fogalmát. A jelzett ingatlanok tekintetében nem volt vállalkozó. Utalt arra, hogy a házassági vagyontársaság megosztása nem ingyenes jogügylet, a megosztás azt feltételezi, hogy a vagyon közös volt, közös tulajdonban állt. Az ezzel érintett ingatlanok vonatkozásában sem valósult meg ingyenesség hiányában az Áfa tv. 11.§ (1) bekezdése. Az adóhatóságnak csak az ingatlanok ½ részét lehetett volna figyelembe vennie.

[23] Sérelmezte, hogy a szakvéleményből nem állapítható meg, hogy az érintett lakások bekerülési költsége bruttó vagy nettó. Az szja és a százalékos eho fizetési kötelezettség körében vitatta a szakértői vélemény költségmegállapításait. A cím4. 3/5. alatti ingatlan kapcsán kifogásolta, hogy az alperes nem jelölte meg konkrétan a költség összegét, illetve azt, hogy korábban milyen bevétellel szemben került elszámolásra.

[24] Előadta, hogy a tényállás felderítetlen, a határozatok indokolása hiányos, az alperes, illetve az elsőfokú adóhatóság a bizonyítási és bizonyíték értékelési kötelezettségének nem tett eleget.

[25] A közigazgatási per során a keresetet kiterjesztette az alperes szám9 számú határozatára is, és előadta, hogy az alap és a módosító határozat együttesen értelmezhetetlen, a módosító határozat rendelkező része és az indokolása ellentmondásban van egymással. A módosító határozat az szja és az eho adónemekben indokolást egyáltalán nem tartalmaz, csupán az áfa érintett részével kapcsolatban rögzít megállapításokat.

[26] Az alperes védiratában a kereset, illetve a kiterjesztett kereset elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy a jelzett jogsérelmeket nem követte el.

Az elsőfokú ítélet

[27] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

[28] Indokolása szerint a felperes a tulajdonába került 23 lakásból 16-ot értékesített, hármat elajándékozott, illetve négyet házastársi vagyontörség megszüntetése jogcímén G.F.Á tulajdonába adott.

[29] A tárgyévbén, 2014-ben két lakás értékesítésére került sor, négy lakás vonatkozásában történt meg a házassági vagyontörség megszüntetése, és három lakást ajándékozott el a felperes. Az is megállapítható, hogy adott ingatlanokat az értékesítésig bérbe adással hasznosította.

[30] A bíróság megítélése szerint a felperes tekintetében megállapítható az üzletszerűség, amely az Áfa tv. 6. § (1) bekezdése és az 5. § (1) bekezdése alapján adóalanyiságot eredményezett. A felperes értékesítési tevékenységet végzett ellenérték fejében rendszeres jelleggel, független formában, a tevékenységből realizált ellenérték jelentősnek mondható. Kiemelendőnek tartotta, hogy a felperes a 2014. december 22-i, illetve a 2015. július 17-i nyilatkozatában állította, hogy az ingatlanokat beépítési szándékkal vásárolták meg, hogy aztán a lakásokat továbbértékesítsék. Ezen körülmények egyértelműen arra utalnak, hogy a felperes áfa alanyiséga a tárgyévbén fennállt, a gazdasági tevékenysége adóalanyiságot eredményezett. Helyesen utalt az alperes arra, hogy ebben a tekintetben a gazdasági tevékenység célja, illetve eredménye értendő, nem pedig annak formális kerete. Erre figyelemmel nem volt jelentősége annak, hogy a felperes egyébként az Art. 7. § 52. pontja szerinti egyéni vállalkozó volt, amely minőségében taxis utasszállítás és autómentés tevékenységet végzett. 2008. november 6-án jelentette be az adóhatóságnál a speciális áfa

alanyiságát épület és/vagy építési telek sorozat jellegű értékesítésére, ám ebben a körben 2014. évre áfa bevallást nem nyújtott be. Az ingatlanok megvásárlása, a lakások értékesítése, illetve üzletszerű hasznosítása révén a felperes a törvény erejénél fogva vállalkozónak minősült, áfa alannyá vált, függetlenül attól, hogy a tárgyévben ebben a formában nem volt regisztrált adóalany, illetve saját nyilatkozata szerint a tevékenységét magánszemélyként végezte. A fentiek egyenes következménye volt, hogy a felperesnek az egyes jogügyletek után áfát kellett fizetnie.

[31] Az értékesítésen túlmenően a felperes 2014-ben lakásokat ajándékozott, illetve négy lakás tekintetében állapodott meg a házastársi vagyontársaság megszüntetéséről. Ennek kapcsán az adóhatóság az Áfa tv. 11. § (1) bekezdését alkalmazta. A bíróság osztotta az alperes azon álláspontját, hogy a lakások ajándékozása ingyenes kivonásnak számít a fenti törvényhely alapján. A felperes az Áfa tv. 5. § (1) bekezdése szerinti adóalanyként minősült, ebbéli jogállásában a terméket az ajándékozás révén a vállalkozásból véglegesen kivonta, ingyenesen átengedte. Az Áfa tv. 11. § (1) bekezdés „feltéve” kitétele utáni követelmény is teljesült, a felperest, mint adóalanyt megillette az adólevonási jog a termék beszerzésekor. Ez abban az összefüggésben értendő, hogy a felperes a termék beszerzésekor is áfa alanyként számított, azaz megvolt a lehetősége az áfa levonására.

[32] A házassági vagyontársaság megszüntetésére irányuló jogügyletek kapcsán teljesült az Áfa tv. 11. § (1) bekezdésének azon feltétele, hogy az ingatlanokat kivonta felperes a vállalkozási tevékenységből. Ennek kapcsán nincs jelentősége annak, hogy a vagyontársaság megszüntetése visszterhes vagy ellenérték nélküli jogügylet, a felperesnek az Áfa tv. 11. § (1) bekezdése alapján adófizetési kötelezettsége keletkezett.

[33] Hangsúlyozta, hogy eltér a házassági vagyontársaság polgári jogi, illetve adójogi minősítése. Polgári jogi szempontból nyilvánvalóan ellenérték fejében került sor a vagyontársaság megszüntetésére, legalábbis abban a formában, hogy a felperes tulajdonába került ingatlanokon is ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonosként minősült korábban a felesége. Amennyiben csak egy ingatlan tekintetében került sor a házassági vagyontársaság megszüntetésére, úgy a tulajdonszerző fél megváltási árat fizet a másikat. Erre tekintettel tehát egyértelmű, hogy a jogügylet polgárijogi szempontból visszterhes. Az adóhatóságnak azonban az Áfa tv. rendelkezései alapján kellett értékelni a kérdéses jogügyletet. Az Áfa tv. 259. § 6. pontja tükrében kijelenthető, hogy a felperes a házassági vagyontársaság megszüntetése révén a jelzett ellenértékben nem részesült, azaz a kivonás ingyenes jellege fennállt.

[34] A cím4. III/5. szám alatti lakás költségelszámolása kapcsán költséget azért nem számolt el alperes, mert a felperes által rendelkezésére bocsátott költség számlák alapján a 2008-2011. évi vizsgálat során a költségek figyelembevétele már megtörtént.

[35] A felperes a lakást 2014-ben, tehát a vizsgált időszakban értékesítette, előtte, 2012-ben változtak az adójogi jogszabályok. 2012. előtt az ingatlan értékesítéséből származó jövedelem önálló tevékenységből származó jövedelem volt, a tárgyévi összes bevételt, illetve költséget el kellett számolni. Ebben a körben került sor tehát a bekerülési költség figyelembevételére a 2008-2011. évi vizsgálatban. 2012. után az ingatlan értékesítéséből származó jövedelem nem az önálló tevékenységből származó jövedelem, hanem az

ingatlanértékesítés szabályai szerint adózott. Ennek alapján a 2014. évre irányuló eljárás során nem lehetett ismét figyelembe venni a költséget, az ugyanis már kétszeres elszámolásnak minősült volna. Megjegyezte, hogy a bekerülési költség kapcsán a felperes jelen eljárásban ugyanazokat a számlákat nyújtotta be az adóhatósághoz, mint a 2008-2011. évi vizsgálat során.

[36] A bíróság megállapította, hogy az alaphatározat, illetve a módosító határozat tekintetében nem állnak fenn a felperes által jelzett jogsérelmek. Az alaphatározat I-II. pontja szerint az áfa adóhiány 22.967.000 Ft, az összes adóhiány pedig 26.153.880 Ft. A módosító határozat I. pontja további 1.900.000 Ft áfa adóhiányt állapított meg, így az áfa adóhiány 24.867.000 Ft (22.967.000 Ft + 1.900.000 Ft). Ennek alapján növekedett meg a teljes adóhiány 28.053.880 Ft-ra (26.153.880 + 1.900.000 Ft). A rendelkező részek együttes értelmezéséből egyértelműen kiderül, hogy pontosan mekkora a felperes adófizetési kötelezettsége, illetve az, hogy az alaphatározathoz képest mekkora az eltérés.

[37] A rendelkezésre álló iratokból a módosítás számszaki oka is megállapítható. Az érintett lakások kapcsán az elsőfokú határozat a 78. oldal második bekezdésében az adóalapot 66.415.450 Ft-ban számszerűsítette. A felperes a keresetlevél 4. oldal első részében rögzítette, hogy akár bruttó, akár nettó az összeg, az alperesi számítással szemben (66.415.450 Ft) a szakértői vélemény szerint a bruttó vagy nettó bekerülési költség 57.885.254 Ft, mely az áfa tekintetében az alperesi határozat megállapítására érdemi kihatással bír. A fentiek szerint tehát a felperesi jelzés alapján korrigálta az alperes az adóalapot a módosító határozat 4. oldal végén, azzal, hogy az nem 66.415.450 Ft, hanem 73.454.992 Ft (két lakás esetében a teljesítéskori előállítási értéket az alaphatározatban írt nettó érték helyett bruttó összegben határozta meg).

[38] Tehát mind az áfafizetési kötelezettség, mind pedig a számszerűsítés kapcsán összeilleszthető az alap- és a módosító határozat, abból kiderül a módosítás indoka, az alperesi korrekció alapja, illetve, hogy mekkora a felperes adófizetési kötelezettsége.

[39] A bíróság kifejtette azt is, hogy a felperes bizonyítási indítványt is előterjesztett, ami a megelőző eljárás során eljáró szakértő kirendelésére irányult, a szakértői vélemény kiegészítése érdekében. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a keresetlevél 4. oldalán a felperes vitatott bizonyos összegeket, arra hivatkozva, hogy a szakvélemény alapján nem állapítható meg, hogy ezek bruttó vagy nettó értéknek minősülnek. Ugyancsak a 4. oldalon az szja és az eho körében jelezte, hogy a szakértői vélemény költségmegállapításait is vitatja, az alperesi határozat szerinti levonható költségekösszege ugyanis alacsony, életszerűtlen.

Idézte a felperesnek a Pp. 307. § (2) bekezdése alapján a szakértőhöz feltett kérdéseit, amely kérdések csak a cím4. III/5. szám alatti ingatlanra vonatkoztak. Hangsúlyozta, a szakértő a 2022. október 30-án kelt véleményében a bekerülési költséget a számlák alapján 5.855.275 Ft-ban, a szakértői értékelés alapján 6.985.605 Ft-ban állapította meg. A szakértő a 2011. II. negyedév – 2014. IV. negyedévre vetített indexálás révén a lakás árát 7.301.604 Ft-ban határozta meg. Közölte, hogy piaci viszonyok között mekkora volt az ingatlan létesítésének költsége m²-ként, a létesítés, építés időpontjában (181.741 Ft/m²), illetve az értékesítéskor (189.962 Ft/m²).

[40] A felperes a szakértői vélemény alapján a cím4. III/5. számú lakás bekerülési értékét az indexálás végén kimunkált összeg alapján 7.301.604 Ft-ban kérte megállapítani. A bíróság a fent kifejtettek miatt a felperesi kérelmet nem vehette figyelembe, tekintettel arra, hogy a bekerülési érték elszámolása a 2008-2011. évi vizsgálat során megtörtént. A szakértő nyilatkozatása révén a bruttó/nettó kérdést a bíróság tisztázta, egyéb körben a felperes a szakértőnek kérdéseket nem tett fel.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

[41] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az alperes szám8/NAV iktatószámú és iktatószám2 iktatószámú határozatait a Kúria semmisítse meg, és kötelezze alperest új eljárás lefolytatására. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Kijelentette, az elsőfokú ítélet sérti az Air. 73.§ (1) bekezdés b) és c) pontját, 86.§ (1) bekezdését, 76.§ (1)-(3) bekezdését, 118.§-át, 120.§-át és az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (7) bekezdését, XIII. cikk (1) bekezdését, 28. cikkét, az Áfa tv. 5.§ (2) bekezdését, 11.§ (1) bekezdését, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4.§ (1) bekezdését, (3) bekezdés a) pontját, 78.§ (1)-(2) bekezdését, a 79.§ (1) bekezdését, 84.§ (2) bekezdését, 86.§ (1) bekezdését, 92.§ (1) bekezdés b) pontját, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279.§ (1) bekezdését, 346.§ (4)-(5) bekezdését.

[42] Álláspontja szerint a módosító határozatban az alperes nem utalhat pusztán az indokolásban korábbi álláspontja fenntartására tájékoztatásként. Jelen ügyben az elsőfokú hatóság döntésének fenntartásáról határozott az alperes a módosítással nem érintett részben, mely elsőfokú határozat indokolásában is eltért az alperesi határozat indokolásától. Azaz már a rendelkező rész rendelkezése alapján is megállapítható, hogy nem az alaphatározatot tartotta fenn alperes. Ezért téves az a bírósági álláspont, hogy az alap és módosító határozat összeilleszthető lenne. Az a körülmény, hogy a módosító határozat rendelkező részében alperes nem rendelkezik arról, hogy saját korábbi alaphatározatában foglaltakat egyebekben hatályban tartja, azzal jár, hogy a módosító határozatra figyelemmel nincs a döntésben olyan rendelkezés, amely alapján úgy kell tekinteni, hogy korábbi határozatában foglalt álláspontját a nem érintett körben fenntartotta alperes. Tehát a módosító határozat indokolásának hivatkozása nem kapcsolódik a módosító határozat rendelkező részéhez. Ezért a döntés teljessége, annak belső összhangja nem állapítható meg, és ezt az összhangot a törvénytörvény sem pótolhatta ítéletében. A módosító határozat rendelkező részre nem kapcsolja össze az alaphatározatot a módosító határozattal, így jelen esetben nem kiegészítette alperes a határozatát, hanem alaphatározata helyébe egy indokolással megfelelően el nem látott határozatot emelt. Az elsőfokú bíróság meg sem vizsgálta, hogy a módosító határozat indokolása megfelel-e az Air. 73.§ (1) bekezdés c) pontjában foglaltaknak, így a keresetet sem merítette ki.

[43] A cím4. 3/5. szám alatti lakás költségeinek elszámolásával kapcsolatban leszögezte, hogy az ügy érdemére kiható jogszabálysértés, hogy az alperesi határozatból

beazonosíthatóan olyan döntésre hivatkozott alperes, mely döntésre álláspontja megalapozásaként nem hivatkozhatna. Konkrétan megjelölte, hogy mely jogerős határozatban történt meg ez az elszámolás, amelyről kétséget kizáróan igazolást nyert a közigazgatási perben, hogy annak hatályon kívül helyezésére figyelemmel bármely arra alapozott döntés, indokolás jogszerűtlen. Az indokolás tehát jogszabályellenes, iratellenes, és az alperes indokolási részét erre nézve nem javította ki, nem módosította, illetve nem vonta vissza, így jogorvoslati jogot sem biztosított. Az alperesi nyilatkozatok nem korrigálhatják utólag az alperes határozatát. Az elsőfokú bíróság nem tekinthetett volna az alperesi határozat hibás tartalmára akként, mintha az a megelőző eljárás szabályainak megszegésével okozott, de a perben orvosolható jogsérelem lenne, mivel nem orvosolható egy jogsérelem, ha az orvoslás módjára törvény kifejezett rendelkezést tartalmaz jogorvoslati jog biztosítása mellett. Ezért nem az egyedi alperesi döntést bírálta felül a bíróság, hanem a bíróság által az alperesi perbeli nyilatkozatokra figyelemmel korrigált indokolást rendes jogorvoslat biztosítása nélkül.

[44] Az alperes a házastársi közös vagyon megosztása, a vagyonközösség megszüntetése adójogi jellege kapcsán nem vizsgálta azt, hogy az ingatlanilletőség átruházása a házastársi vagyonközösség jogcímén a felperes és volt felesége között ingyenes vagy visszterhes volt-e, mert a kivonást nem ezen jogügylethez kapcsolta. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a kivonást a házastársi vagyonközösséget megszüntető jogügylethez kapcsolta, melyről azt állapította meg, hogy az ingyenes volt, holott magát a jogügyletet az elsőfokú bíróság meg sem vizsgálta, és ennek ingyenességét határozatában az alperes sem vizsgálta. A 2014. december 8. napján kelt házastársi közösvagyon megszüntetéséről szóló okirat tartalmát az ellenérték tekintetében az elsőfokú bíróság iratellenesen, kirívóan okszerűtlenül, és logikátlanul értékelte, mert iratszerű értelmezés mellett nem juthatott volna arra a következtetésre pusztán az okiratból, hogy ellenérték teljesítése nem történt a házastársak között a megosztás során. A szerződésből ugyanis teljesen egyértelmű az ellenérték teljesítése és a teljesítés módja is, ami az Áfa tv. 259.§ 6. pontja szerinti fogalomnak is megfelel. Az ellenérték Áfa tv. 259.§ 6. pontja szerinti fogalmának is megfelel a vagyoni előny, hiszen saját tulajdonrészét adta a volt feleség azokért az ingatlanrészekért, melyek nem voltak eredendően a tulajdonában. Az egyenértékűség nem jelent ellentételezés nélküliséget.

[45] Mivel felperes az ellenérték fejében történő átruházást, a közösvagyonni jelleget már az adóeljárás során teljes bizonyító erejű magánokirattal, földhivatali bejegyzéssel igazolta, így a perben a Kp. 79.§ (1) bekezdése alapján az alperes által ebben a vonatkozásban megállapított tényállás valóságának bizonyítása az alperest terhelte, a bizonyítatlanság következményeit viselnie mégsem kellett. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes adófizetési kötelezettsége akkor is fennállt, ha ingyenes a jogügylet, és akkor is, ha visszterhes. Ha azonban visszterhes, úgy az alperes határozata, mely az Áfa tv. 11.§ (1) bekezdésére alapította az adóztatást, jogszabálysértő, a perben pedig nem volt lehetősége arra, hogy az adóztatandó tényállás vizsgálata megtörténjen, ezért a döntést meg kellett volna semmisíteni, és új eljárás lefolytatására lett volna szükség.

[46] A vagyonközösség megszüntetésének tulajdonjogi következményei levonását mellőzte a törvényszék, mivel, ha a jogügylet ellenérték nélküli volt, abban az esetben sem kötelezhette volna a felperest a teljes tulajdoni hányad után adó megfizetésére az adóhatóság, mivel a tulajdoni hányad $\frac{1}{2}$ része felett az Alaptörvény, a Csjt. és a Ptk. rendelkezései alapján semmilyen rendelkezési joga nem volt felperesnek, így arra nézve sem ingyenesen, sem visszterhesen átruházás nem valósulhatott meg. E körben azonban nem a bíróságnak, hanem

elsődlegesen az alperesnek kell állást foglalnia, miután a tényállást feltárta. A felperes által bizonyított törvényes vélelemmel szemben az alperesnek semmit nem kellett bizonyítania, így a kapott ellenérték összecszerúségét, az ellenérték hiányát sem és az elsőfokú bíróság nem adta magyarázatát, hogy az ellenérték mely okból hiányzik a konkrét jogügylet kapcsán, csupán rögzítette, hogy a vagyontársaság megszüntetéséért a konkrét ügyben ellenérték szolgáltatása nem történt. Nem követhető az ítélet indokolásából, hogy mi alapján jelenthető az ki, hogy a felperes ellenértékben nem részesült, hiszen ehhez nincs bizonyítékértékelés, illetve tényállás az indokolásban. Hangsúlyozta, hogy az Áfa tv. 259.§ 6. pontja az ellenértékről szól, míg az Áfa tv. 11.§ (1) bekezdése nem az ellenérték nélküliségről, hanem az ingyenességről. Az ingyenség fogalmát pedig az Áfatv. nem határozza meg, de ebből nem következik, hogy egy termék átruházása, melyért valaki valamilyen ellentételezést ad, ingyenes lenne.

[47] Az Áfa tv. külön rendezi az adóalanyiság megítélését, ennek megfelelően az adóztatást, abban az esetben, ha az adóztatandó vagyontársaság közös tulajdonra irányul. A vagyontársaságot képező tulajdoni hányad használati viszonyait sem a perben, sem a megelőző eljárásban nem vizsgálta senki, így a közös tulajdon közös használatát sem zárta ki az elsőfokú bíróság. A tulajdonjog részjogosítványa a használat joga, a közös használat mellett törvényes vélelem áll fenn. Szükséges lett volna a vizsgálat tárgyává tenni azt, hogy az Áfa tv. 5.§ mely bekezdése alapján kell az adóalanyiságot megállapítani, és ennek megfelelően az Áfa tv. 11.§ (1) bekezdése értelmezhető-e, ha igen, miként. A közös tulajdoni jelleg a törvényszék az adóalanyiság körében nem vizsgálta. A közös tulajdoni jelleg adóalanyiságra vonatkozó hatása körében indokolási kötelezettségét is elmulasztotta.

[48] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérte határozati indokai fenntartása mellett. Előadta, hogy az alperesi határozat módosítására jogszerűen került sor, e körben tévesen értelmezi a felperes az Air. 120.§ (1) bekezdését. Tényszerű, hogy az egyik ingatlanhoz tartozó költségtelek a korábbi adóévek bevételeivel szemben elszámolásra kerültek. Az adóhatóság által hivatkozott eljárás azonosításában a felperes nem volt akadályozott, az érintett határozat jogerőre emelkedésének időpontja, illetve az azzal kapcsolatosan adott téves tájékoztatás a költségek ismételt elszámolhatósága vonatkozásában értelmezési problémát nem okozhatott. Kifejtette azt is, hogy a felperes gazdasági tevékenységének adókötelezettsége a felperes magánjogi jogviszonyaival, így a házassági vagyontársaság keletkezésével és megszűnésével semmilyen összefüggést nem mutat.

A Kúria döntése és jogi indokai

[49] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[50] A Kúria a jogerős ítéletet - a bizonyítás hivatalbóli elrendelésének körén kívül – csak a felülvizsgálati kérelem, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem, és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül [Kp.115.§ (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 108.§ (1) bekezdése], az eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a

Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt [Kp. 120.§ (5) bekezdése].

[51] A felülvizsgálati kérelemben a keresettel támadott határozat módosításának jogszerűsége körében előadottak tekintetében hangsúlyozza a Kúria, hogy a határozat saját hatáskörben történő módosításával a módosító határozat az alaphatározat részévé válik, a két döntés együttesen értelmezendő, egyetlen egységet képez, így joghatás kiváltására a két határozat csak együtt alkalmas [Kfv.I.35.213/2013/4., Kfv.V.35.130/2011/10., Kfv.V.35.372/2012/12.]. Az ezen határozatokban a módosító és a módosított határozat viszonyában kifejtetteket elvi szinten a Kúria továbbra is fenntartja. A jelen ügyben a módosító határozat tárgyát a szám10. iktatószámú elsőfokú határozat helybenhagyásáról rendelkező szám10. iktatószámú másodfokú alperesi határozat képezte. A módosítás oka a cím6. szám alatti lakások előállítási értékével kapcsolatos, az ingyenes jogügyleteket terhelő adó alapjának számításával összefüggő, felperesi kifogások helytállósága volt. A módosító határozat ennek megfelelően az alperesi elsőfokú határozatot helybenhagyó határozat módosítását jelentette, oly módon, hogy az elsőfokú határozat kizárólag a 2014. évet érintő általános forgalmi adó megállapításai, és a kapcsolódó jogkövetkezmények megváltoztatásából állt. A módosításnak kizárólag a módosítás alapjául szolgáló tényekre, adatokra, számításokra kellett kiterjednie, a módosított határozat módosítással nem érintett részei (pl. az szja és az eho adónemekben tett megállapítások) nem változtak, azokról külön rendelkezést a módosító határozatnak ezért nem kellett tartalmaznia. A módosítás kizárólag az alaphatározat módosított részeire terjedt ki. Hiszen a módosítással nem érintett részben a hatóság döntését az alaphatározat már tartalmazta, és azt a módosítás nem érintette.

[52] Ezért a módosító döntés indokolásában szereplő, a felperes által a rendelkező részen túlterjeszkedőnek értékelt tájékoztatás jogszerű, megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek. Mivel a módosítás kizárólag az alaphatározat módosított részeire terjed ki, ezért a módosítással nem érintett részokről az adóhatóságnak nem kellett ismét rendelkeznie, tartalmi szempontból a módosítás az alaphatározat részévé vált, ezért a két döntés a továbbiakban együtt értelmezhető, együttesen alkotja az alperes döntését. Téves az a felperesi álláspont, hogy az alperesi határozat hiányos, mert nem tartalmazza az adóhatóság szja és eho adónemekben tett megállapításait, valamint az áfa megállapítások jogi indokolását. Jogszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az egymásra épülő alap, illetve módosító határozat kapcsán hiányosság e vonatkozásban nem állapítható meg, mind az áfafizetési kötelezettség, mind a számszerűsítés kapcsán összeilleszthető az alap és a módosító határozat, abból kiderül a módosítás indoka, az alperesi korrekció alapja, illetve, hogy mekkora felperes adófizetési kötelezettsége.

[53] A Köztársaság út 9. szám alatti ingatlanból a felperes által 2011. évben eladott lakásingatlanok értékesítéséből származó jövedelem megállapítása során a 2008-2011. évre végzett utólagos ellenőrzéskor az adóhatóság elfogadta azokat a költség számlákat, amelyeknek a jelen ügyben történő ismételt figyelembevételét kérte a felperes és az adott tételeket akkor költségként elszámolta. E tény mind az elsőfokú határozat, mind az alperesi határozat (13. oldal utolsó bekezdése) rögzítette és az alperesi határozat kitért az ingatlanértékesítésből származó jövedelem adóztatását érintő jogszabályi változásokra is (14. oldal). Az alperesi határozat e körben a 2008-2011. évi vizsgálati ügy számára hivatkozott (szám11), amelyet egyebekben a megbízólevél számával együtt az elsőfokú határozat fejrésze is tartalmaz. Az ügy érdemét tekintve jelentőséggel az bír, hogy olyan költség számlát kért figyelembe venni a felperes tárgyi ügyben, amelyeket a 2008-2011. évi vizsgálat során az

adóhatóság már figyelembe vett. E tény az a körülmény, hogy az alperesi határozatban hivatkozott ügyszám alatt meghozott jogerős határozatot utóbb a bíróság hatályon kívül helyezte, nem befolyásolja. Az alperesi határozat a felperes által előadott kifogásokra a felperesnél folytatott korábbi ellenőrzésre történő utalással és következményeinek értékelésével indokolta érdemi döntését, amit az elsőfokú bíróság az elírás tisztázásával pontosított. Az, hogy a bíróság a közigazgatási perben tisztázta, hogy az ügyszámhivatkozás téves volt, és az alperes az elírást a perben korrigálta, pontosan megjelölve a határozat számát, az ügy érdeme szempontjából jelentőséggel bír, a 2008-2011. évi ellenőrzés során történt költség elszámolás tényén és annak a jelen ügyben történő elszámolhatóságán nem változtat. Az alperes az ügy érdemére kiható jogszabálysértést nem követett el, illetve a kijavítást érintően a felperes jogorvoslati joga vagy bármely más olyan joga nem sérült, az elsőfokú bíróság ítélete ebből az okból nem jogszabálysértő.

[54] Tévesen hivatkozott e körben a felülvizsgálati kérelem a BH2016.189., Kfv.III.35.425/2015. számú döntésekre, mivel e határozatok tényállása a jelen ügytől eltér, továbbá a jelen ügyben nem merült fel, hogy a bíróság a közigazgatási per alatt egészítette volna ki a közigazgatási határozat tartalmát, avagy a hiányzó indokokat pótolta volna. A jelen per tárgyát képező ügyben az ügyszámra vonatkozó perbeli korrigáló nyilatkozat nem pótolta, csupán pontosította a korábban az alperesi határozatban már kifejtett álláspontot.

[55] Alaptalan a felülvizsgálati kérelem a felperes gazdasági tevékenysége eredményeként előállított ingatlanok házassági vagyonmegosztás útján történő elidegenítésének adójogi következményei vonatkozásában is. Nem kérdéses, hogy a felperes a tárgyi ingatlanok létesítését és értékesítését az Áfa tv. 6.§-a szerinti gazdasági tevékenységként folytatta, amelynek okán e tevékenysége vonatkozásában az Áfa tv. 5.§ (1) bekezdése szerinti adóalanynak minősült. Az áfafizetési kötelezettség pedig az adó alanyát terheli, aki a perbeli ügyben a felperes volt (Áfa tv. 2.§ a) pont, 6.§). A felperes gazdasági tevékenységének adókötelezettsége a felperes magánjogi jogviszonyaitól, így a házassági vagyonszétválás megszűnésétől nem tehető függővé. A Kúria ítélkezési gyakorlatában többször rámutatott, hogy adóügyben az adójogi jogszabályok rendelkezései nem hagyhatók figyelmen kívül, meghatározóak a polgári, illetve más civil jogi szabályokhoz képest [Kfv.V.35.645/2016/5., Kfv.V.35.639/2014/13.].

[56] Nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a felperes házastársa a társasházi lakások létrehozására irányuló gazdasági tevékenységben személyesen közreműködött volna, erre a felperes sem hivatkozott. A felperes gazdasági tevékenysége eredményeként létrejött ingatlanok elidegenítését eredményező jogügylet adójogi szempontból ingyenesnek minősül, mivel a felperes annak fejében adóalanyként az Áfa tv. 259.§ 6. pontja szerinti ellenértékben nem részesült. E körben nincs jelentősége, hogy a megosztásra került magánjogi vagyonszétválás miként jött létre, az az adóztatandó ügylet Áfa tv. szerinti visszterhességét nem eredményezi. A felperes az „ellenérték nélkülség”, és az „ingyenesség” fogalma közötti különbségtétel kapcsán megalapozatlanul érvelt, mivel az Áfa tv. 11. § (1) bekezdése alkalmazásában az ingyenesség, illetve visszterhesség vizsgálatára vonatkozóan az Áfa tv. 259.§ 6. pontjában foglaltak az irányadóak (Kfv.I.35.363/2019/13.). Az alperesi határozat és az elsőfokú bíróság ítélete is egyértelműen a tulajdonátruházás ingyenességére, az ügylet ellenérték nélkülségére alapította a felperes adófizetési kötelezettségét, ezért az alperesi határozat felperes által hivatkozott megjegyzése a visszterhesség, illetőleg ellenérték nélkülség polgári jogi szempontú értékelése körében fentiek következtében nem kifogásolható.

[57] Az elsőfokú bíróság nem sértette meg az ítéletre vonatkozó indokolási kötelezettségét sem - az Áfa tv, 5.§ (2) bekezdésére történő felperesi hivatkozás elvetésére vonatkozó külön okfejtés mellőzésével - mivel a felperes adóalanyiságát a bíróság az alperessel egyezően az Áfa tv. 5.§ (1) bekezdése alapján állapította meg, amelyet a felperes a felülvizsgálati kérelmében nem vitatott.

[58] Mindennek következtében az elsőfokú bíróság a hivatkozott adójogi rendelkezéseket jogszerűen alkalmazta, eljárásjogi, illetve anyagi jogi jogszabálysértés hiányában a felülvizsgálati bíróság nem észlelt az Alaptörvény sérelmére vezető jogalkalmazást sem.

[59] Ezért a Kúria – miután az a felperes által megjelölt jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg – a jogerős ítéletet a Kp. 121.§ (2) bekezdés alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

I. A határozat saját hatáskörben történő módosításával a módosító határozat az alaphatározat részévé válik.

II. Adóügyben az adójogi jogszabályok rendelkezései meghatározóak a polgári, illetve más civil jogi szabályokhoz képest.

Záró rész

[60] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[61] Az alperes felülvizsgálati perköltséget – költségjegyzéken felszámítva – igényelt, amelynek megtérítésére a Kúria a felperest kötelezte a Kp. 35.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján, mivel a perköltség felszámítása a jogszabályoknak megfelelő és arányos volt.

[62] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 50.§ (1) bekezdése alapján megállapított felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére a Kúria a pervesztes felperest a Pp. 102.§ (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján kötelezte.

[63] A Kúria a fizetendő illeték esedékességének idejét az Itv. 78.§ 84) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján állapította meg, továbbá határozatában rögzítette a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség

megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 2.§ (2) bekezdés a)-e) pontjában meghatározott kötelező tartalmi elemeket.

[64] A végzés elleni további felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2024. március 7.

dr. Darák Péter s.k.

dr. Demjén Péter s.k.

dr. Márton Gizella s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.

dr. Stefancsik Márta s.k.

bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő